

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 25. 15 listopada 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 października 1921 r.

w sprawie dodatków reprezentacyjnych dla urzędników, sprawujących zastępczo funkcje na stanowiskach reprezentacyjnych.

Na zasadzie art. 11 ustawy o uposażeniu urzędników i funkcjonarjuszów państwowych z 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 429) — Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 4 października 1920 r. o dodatkach reprezentacyjnych i dodatkach za kierownictwo urzędników państwowych (Dz. U. Rz. P. № 97 poz. 638) uzupełnia się przez dodanie ustępu czwartego treści następującej:

„Postanowienia niniejszego artykułu stosować należy analogicznie również do urzędników, którzy przejściowo lub zastępczo pełnią funkcje na stanowiskach, wyliczonych w art. 1 tego rozporządzenia, przyznając im za czas sprawowania tych funkcyj odpowiedni dodatek na koszty reprezentacyjne".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1921 r.

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

(Dziennik Ustaw № 88 z dn. 10.XI. 1921 r. poz. 648).

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 1 września 1921 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Skarbu w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921/22 r.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 poz. 229) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. W myśl art. 1 lit. b ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 20 poz. 229) w okresie zimowym 1921/1922 wydawane będzie drzewo opałowe dla szkół, urzędów, zakładów użyteczności publicznej, a także dla niezamożnej ludności w razie istotnej, każdorazowo stwierdzonej potrzeby, o ile ona bez pomocy państwa zaspokojona być nie może. Drzewo to wydawane będzie tylko w miejscowościach, w których wspomnianych potrzeb opałowych nie można zaspokoić węglem lub torfem. W razie możności pokrycia węglem lub torfem częściowego zapotrzebowania opału, ilość przydzielanego drzewa opałowego winna być odpowiednio zmniejszona.

§ 2. Na cele wyszczególnione w § 1 niniejszego rozporządzenia drzewo wydawane będzie za zapłatą, po cenach poniżej ustanowionych, z lasów państwowych, oraz z zajętego na te cele drzewa opałowego w lasach prywatnych, o ile zapotrzebowanie potrzebnego na cele wymienione drzewa nie zostanie pokryte w drodze dobrowolnego kupna-sprzedaży.

§ 3. O przydziale drzewa dla instytucyj i osób w § 1 wyszczególnionych decydują władze administracyjne I instancji. Władze te również, po uprzedniem porozumieniu z właściwym inspektorem względnie komisarzem ochrony lasów, dokonują zajęcia drzewa opałowego w lasach prywatnych w ilości jednak nie większej, niż 1 mp. z 1 ha zadrzewionej powierzchni w lasach, obciążonych serwitutami i $1^1/_2$ mp. z 1 ha w lasach, wolnych od serwitutów.

§ 4. Ilość przydzielonego drzewa opałowego winna być uzależniona od ilości pieców urzędowo stwierdzonej w instytucji, lub w mieszkaniu osób, które drzewo otrzymać mają, przytem na 1 piec wolno zająć najwyżej 6 mp. szczapowych lub kraglakowych, względnie 8 mp. karpinowych, względnie 12 mp. gałęziowych drewna opałowego twardego, albo 7 mp. szczapowych lub kraglakowych, względnie 10 mp. karpinowych, względnie 14 mp. gałęziowych drewna opałowego miękkiego.

§ 5. Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji w przedmiocie zajęcia drzewa opałowego można wnieść odwołanie do władzy administracyjnej II instancji w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Do czasu uchylenia orzeczenia I instancji właściciel nie może użytkować ani rozporządzać zajętem drzewem.

§ 6. Uprawniony do poboru drzewa winien przed pobraniem drzewa z lasu wypłacić właścicielowi lasu należność według cen następujących:

za 1 mp. (jeden metr przestrzenny) drewna opałowego w stanie niewyrobionym w lesie:

Wyszczególnienie sortymentów drewna opałowego	Buk, grab i jawor.					Dąb, brzoza, wiąz, klon, jesion.					Sosna, olsza, trześnia.					Jodła, świerk.					Osika, lipa, topola.				
	Klasy wartości																								
	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V
	Marek																								
Szczapy	550	500	450	400	350	500	450	400	350	300	450	400	350	300	250	400	350	320	280	240	360	320	280	240	200
Krąglaki grube (powyżej 10 cm. grubości w cienkim końcu) . .	440	400	360	320	280	400	360	330	280	240	360	320	280	240	200	320	290	260	230	200	290	260	230	200	170
Krąglaki cienkie (od 7 do 10 cm. grubości w cienkim końcu) . .	350	320	290	260	230	320	280	250	220	200	300	270	240	210	180	280	250	220	190	160	250	220	190	170	140
Karpina	220	200	180	160	140	200	180	160	140	130	180	160	140	130	120	160	140	130	120	110	140	120	110	100	90
Chrust gruby (z całych drzewek i gałęzi o średn. od 3 do 6 cm. włącznie w grubszym końcu w całych długośc.)	190	170	150	130	120	170	150	130	120	110	150	130	120	110	100	130	120	1 0	100	90	120	110	100	90	80
Chrust cienki (drzewka, wierzchołki i gałęzie o średn. 3 cm. i niżej w grubszym końcu) . .	100	90	80	70	60	90	80	70	65	60	80	70	60	55	50	70	65	60	50	45	65	60	55	45	40

Do cen powyższych dolicza się rzeczywiste koszty wyróbki.

§ 7. Ceny, wyszczególnione w § 6, stosować należy przy obliczeniu wartości drewna, wydanego z lasów lub składów, położonych w odległości do 5 klm. od stacji kolejowej lub rzeki spławnej. Przy wydawaniu drewna z lasu lub składów, znajdujących się w odległości od 5 do 10 klm., stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległości od 10 do 20 klm. z 20% zniżką i przy odległości wyżej 20 klm. z 30% zniżką. Powiaty według klas wartości grupuje się w sposób następujący:

a) na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i warszawskiego.

Do I klasy zalicza się powiaty: błoński, brzeziński, ciechanowski, gostyński, grójecki, kolski, kutnowski, kaliski, koniński, lubelski, jędrzejowski, łaski, łęczycki, łowicki, łódzki, miechowski, miński, nieszawski, opatowski, opoczyński, olkuski, piotrkowski, pińczowski, puławski, płoński, płocki, sandomierski, sieradzki, sierpecki, stopnicki, słupecki, radomski, radomskowski rawski, tomaszowski, turecki, warszawski, wieluński i włocławski.

Do II klasy: będziński, bialski, chełmski, częstochowski, garwoliński, hrubieszowski, iłżecki, janowski, kielecki, konecki, kozienicki, konstantynowski, krasnostawski, lipnowski, lubartowski, łomżyński, łukowski, makowski, mławski, ostrowski, pułtuski, przasnyski, radzyński, radzymiński, rypiński, siedlecki, skierniewicki, sochaczewski, sokołowski, węgrowski, włodawski, włoszczowski, wysoko-mazowiecki i zamojski.

Do III klasy: augustowski, białostocki, bielski, biłgorajski, grodzieński, dubieński, horochowski, kolneński, kowelski, krzemieniecki, łucki, ostrogski, ostrołęcki, sejneński, sokólski, suwalski i szczuczyński.

Do IV klasy: białowieski, brzeski, drohiczyński, kamienio-koszyrski, kobryński, kossowski, lidzki, lubomlski, wołkowyski i wołożyński.

Do V klasy: baranowicki, brasławski, duniłowicki, dziśnieński, łuniniecki, nieświeski, nowogródzki, piński, prużański, równieński, sarneński, słonimski, stołpecki, wilejski i włodzimierski.

b) w b. zaborze austrjackim:

Do III klasy: borszczowski, czortkowski, dąbrowski, horodeński, husiatyński, krakowski, lwowski, podgórski, podhajecki, rudecki, skałacki, śniatyński, tarnopolski, trembowelski, wadowicki, wielicki, zaleszczycki, zbaraski i zborowski.

Do IV klasy: wszystkie powiaty b. zaboru austrjackiego, nie zaliczone do klas III i V.

Do V klasy: bohorodczański, dobromilski, doliński, kałuski, kossowski, liski, nadwórniański, peczeniżyński, skolski, turczański i żywiecki.

§ 8. Drewno opałowe winno być zabrane z miejsca wyznaczonego w terminie, określonym przez władzę administracyjną I instancji. W razie nie zabrania drewna przez uprawnionego do poboru w terminie określonym przez tę władzę, dysponuje niem swobodnie właściciel lasu.

§ 9. Wydane drewno opałowe może być użyte tylko na cele wyznaczone i pod odpowiedzialnością karną nie może być sprzedane lub wogóle odstąpione osobom trzecim.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *G. Narutowicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *B. Markowski*

(Dziennik Ustaw № 89 z dnia 12.XI 1921 r. poz. 662).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 9 września 1921 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości w przedmiocie ustalania i wypłaty dzierżawcom i administratorom poręczającym odszkodowań za poczynione w b. dobrach donacyjnych nakłady i inwestycje.

Na mocy art. 18 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie dóbr donacyjnych (Dz. Ust. R. P. № 72 poz. 423) w brzmieniu ustalonem ustawą z dn. 26 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 103 poz. 682), zarządza się co następuje:

§ 1. W celu określenia wysokości odszkodowania, wymienionego w art. 8 powołanej ustawy z dnia 25 lipca 1919 r., Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych powołuje wojewódzkie komisje indemnizacyjne.

§ 2. Komisje indemnizacyjne składać się będą: a) z inspektora majątków państwowych urzędu wojewódzkiego, jako przewodniczącego, b) delegata Ministerstwa Skarbu, c) architekta powiatowego według siedziby b. majątku donacyjnego i d) delegata miejscowego oddziału towarzystwa rolniczego — jako członków.

§ 3. Komisje mają prawo kooptować rzeczoznawców w danej dziedzinie z głosem doradczym i winne, przez zbadanie na miejscu, uzasadniać protokularnie niezbędność dla dóbr poczynionych nakładów i inwestycyj, fakt ich ewentualnego zamortyzowania z dochodów b. donacji, oraz obliczenie wartości inwestycyj, ulepszeń, uznanych za niezbędne na podstawie cen materjałów i robocizny, włożonych w czasie ich poczynienia, oraz określać wysokość ewentualnego odszkodowania.

§ 4. Oględziny poczynionych nakładów i inwestycyj winny być dokonywane w obecności osoby zainteresowanej, która o dniu dokonywania czynności komisji zostaje uprzednio powiadomioną; niestawienie się strony interesowanej nie wstrzymuje czynności komisji.

§ 5. W terminie dwutygodniowym od dnia sporządzenia protokułu oględzin, wojewódzkie komisje indemnizacyjne składają Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych do decyzji zaakceptowany przez właściwego wojewodę wniosek o sposobie zlikwidowania praw b. dzierżawcy lub administratora poręczającego.

§ 6. Przyznane przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych osobom zainteresowanym odszkodowania będą wypłacane przez urzędy wojewódzkie z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Z. Rymowicz*

(Dziennik Ustaw № 91 z dn. 18.XI. 1921 r. poz. 673).

Instrukcja Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 9 września 1921 r.

wydana w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości dla urzędów wojewódzkich o likwidacji stosunków prawnych, powstałych pomiędzy Skarbem Rzeczypospolitej Polskiej a osobami trzeciemi z powodu użytkowania przez nie b. dóbr donacyjnych.

Na mocy art. 18 ustawy w przedmiocie dóbr donacyjnych z dn. 25 lipca 1919 r. (Dz. U. № 72 poz. 423) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 26 października 1920 r. (Dz. U. № 103 poz. 682) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędy wojewódzkie winny sporządzić w terminie trzechmiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszej instrukcji wykazy:

1) sum, powstałych z tytułu aljenacji części b. dóbr donacyjnych i bądź już przelanych, bądź jeszcze nie przelanych do żelaznego kapitału donacyjnego, przyczem porozumieją się z Prokuratorją Generalną celem wykorzystania danych zebranych przez nią przy badaniu ksiąg hipotecznych b. dóbr donacyjnych,

2) sum stanowiących dochód z b. dóbr donacyjnych i odsetki od kapitałów, osiągniętych z aljenacji, za okres czasu od dnia 5 sierpnia r. 1915, z podziałem na następujące 3 grupy: a) sumy pobrane przez b. donatarjuszów lub przez ich prawnych zastępców, b) sumy, pobrane przez b. władze okupacyjne, c) sumy dotąd niepobrane.

Sumy, wskazane pod b), urzędy wojewódzkie winny zarejestrować w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym.

Sprawa zgłoszonych przy pertraktacjach pokojowych z rządem rosyjskim pretensyj Państwa Polskiego o zwrot sum, które się złożyły na utworzenie żelaznego kapitału donacyjnego, zostanie zlikwidowana przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych po porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym i Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

§ 2. Urzędy wojewódzkie winny zbadać na miejscu i sporządzić szczegółowe wykazy zawartych przez byłych donatarjuszów umów obietnicy sprzedaży należących do b. donacyj gruntów i wraz ze swojemi wnioskami przedłożyć je Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych do decyzji.

§ 3. Urzędy wojewódzkie winny ustalić wszelki majątek ruchomy i nieruchomy b. donatarjuszów na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej znajdujący się, a podlegający sekwestrowi na podstawie art. 5 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. i w terminie do dnia 1 kwietnia 1922 r. przedłożyć wykazy tego majątku Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Urzędy wojewódzkie winny w każdym wypadku bezpośredniego nałożenia sekwestru administracyjnego, o którym mowa w art. 5 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., powiadomić niezwłocznie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

O ile zabezpieczenie ma być uzyskane na własności nieruchomej b. donatarjusza, posiadającej księgę hipoteczną, lub na należącej do niego sumie hipotecznej, urzędy wojewódzkie winny zwrócić się do Prokuratorji Generalnej z żądaniem poczynienia odpowiednich kroków.

Nad zasekwestrowanemi ruchomościami zarządzą urzedy wojewódzkie należyty dozór.

§ 5. Urzędy wojewódzkie winny dokonać w terminie trzechmiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszej instrukcji zestawienia wszelkich sum, objętych punktami b) i d) art. 5 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., na podstawie rewizji odnośnych protokułów objęcia donacyj w zarząd państwowy, oraz punktami a) i c) tegoż artykułu, o ile odnośne pretensje zostały zgłoszone w terminie, przewidzianym art. 14 powołanej ustawy.

§ 6. Urzędy wojewódzkie winny w terminie jednomiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszej instrukcji sporządzić i złożyć Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych wykazy i wnioski co do wszelkich umów, ulegających skutkom art. 7, 9 i 10 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r.

§ 7. W wypadkach, gdy zajdzie potrzeba zlikwidowania stosunku prawnego pomiędzy Skarbem i osobą trzecią (nie dzierżawcą) z tytułu wystawienia przez nią budynków na gruntach, należących do b. donacji, urzędy wojewódzkie zawierają układy polubowne z osobą trzecią i składają je do zatwierdzenia Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych. — Jeżeli układ polubowny sprawy nie załatwi, rozstrzyga sąd.

§ 8. Przedmioty ruchome, wymienione w art. 13 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., mogą być wywożone i sprzedawane przez b. donatarjuszów lub osoby trzecie tylko w tym wypadku, jeżeli urzędy wojewódzkie stwierdzą, że nie stanowią one przynależności dóbr donacyjnych oraz nie podlegają sekwestrowi na mocy art. 5 powołanej ustawy.

§ 9. Urzędy wojewódzkie winny w terminie najdalej do dn. 1 kwietnia 1922 r. przeprowadzić ścisłą i całkowitą rejestrację b. dóbr donacyjnych na obszarze województwa położonych, w którym to celu wykazy dóbr donacyjnych, ułożone przez wydział majątków państwowych na podstawie dotychczasowych danych, będą niezwłocznie dostarczone urzędom wojewódzkim przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Nadto urzędy wojewódzkie winny zakomunikować Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które z dóbr donacyjnych (wymienionych w wykazie) i z jakiego powodu nie zostały dotąd objęte w zarząd państwowy. Przekazanie ich w zarząd państwowy winno być dokonane najpóźniej w terminie do 1 stycznia 1922 r.

§ 10. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Skarbu·
Michalski

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Rymowicz*

(„Monitor Polski" № 257 z dnia 11. XI. 1921 r.)

OKÓLNIK № 365

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

zapomóg na opłatę szkolną dla dzieci urzędników i funkcjonarjuszów państwowych za 1-sze półrocze roku szkolnego 1921/22.

Rada Ministrów w dniu 20 października 1921 r. uchwaliła przedłużyć na pierwsze półrocze roku szkolnego 1921/1922 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w sprawie pokrycia ze skarbu państwa części wpisowego za dzieci niezamożnych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, pobierających nauki w prywatnych szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych.

Okólnikiem z dnia 29 października 1921 r. № 18804 DB Ministerstwo Skarbu ustaliło następujące zasady udzielania funkcjonarjuszom państwowym zapomóg na opłatę części wpisowego (czesnego) za dzieci, pobierające nauki w powyżej wymienionych szkołach.

1. Prawo ubiegania się o odnośne zapomogi mają jedynie ci funkcjonarjusze państwowi, którym zgodnie z art. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. № 77 poz. 521), przysługuje prawo pobierania dodatku rodzinnego za dzieci.

2. Funkcjonarjusze państwowi, pragnący skorzystać z wyżej powołanej uchwały Rady Ministrów, winni w terminie do 15 listopada 1921 r. składać w drodze służbowej do swych przełożonych władz asygnujących odpowiednie podania z załączeniem zaświadczenia dyrekcji prywatnej średniej szkoły ogólnokształcącej, względnie zawodowej, do której ich dzieci uczęszczają, oraz oświadczenia, że nie jest w możności pokryć z własnych dochodów wpisowego (czesnego) za dzieci.

3. W podaniu petent winien zaznaczyć, czy zwracał się do zarządu odnośnej szkoły o zwolnienie dziecka od opłaty wpisowego (czesnego) w I półroczu roku szkolnego 1921/1922, czy uzyskał ulgę i w jakiej wysokości, jak również, czy dziecko petenta korzysta z przeznaczonego na opłacenie wpisowego (czesnego) stypendjum, a jeżeli tak, to kto i w jakiej wysokości stypendjum to udzielił, wreszcie, czy opłata wpisowego (czesnego) za dziecko w całości lub w części wniesiona została przez instytucje prywatne (np. t. zw. Koło Wpisów Szkolnych, Koło Przyjaciół Młodzieży, Koło b. Wychowanków Szkoły i t. p).

4. Zaświadczenie dyrekcji szkoły winno zawierać następujące dane:
   a) klasę, do której dziecko funkcjonarjusza państwowego uczęszcza w I półroczu roku szkolnego 1921/1922,
   b) wysokość wpisowego (czesnego), obowiązującego w tem półroczu w danej klasie,
   c) informację o tem, czy dziecko na skutek podania funkcjonarjusza zwolnione zostało w tem półroczu od opłaty wpisowego (czesnego) i w jakiej wysokości,
   d) czy wpisowe (czesne) za dziecko funkcjonarjusza całkowicie lub częściowo w danem półroczu wpłacone zostało z funduszów stypendjalnych lub przez instytucje prywatne,

e) stwierdzenie, do jakiego typu należy szkoła (ogólnokształcąca, czy też zawodowa).

5. Na podstawie złożonego podania odnośna władza asygnująca rozstrzygnie, czy i w jakiej wysokości petentowi ze względu na niezamożność zapomogę ze Skarbu Państwa udzielić należy, przytem:

a) przyznana zapomoga nie może być większa od połowy wpisowego (czesnego), obowiązującego w I-em półroczu roku szkolnego 1921/1922 w danej szkole i klasie,

b) na dzieci, przez zarząd szkoły prywatnej w całości lub do połowy zwolnione od opłaty wpisowego (czesnego), przypadającego za powyższe półrocze, funkcjonarjusz państwowy zapomogi nie otrzymuje,

c) na dzieci, zwolnione przez zarząd szkoły prywatnej od opłaty wpisowego (czesnego) na kwotę mniejszą, niż połowa obowiązującej w danem półroczu sumy wpisowego (czesnego), funkcjonarjusze otrzymują zapomogę do wysokości kwoty, która łącznie z uzyskaną ulgą wpisowego (czesnego) nie przekracza połowy powyższej obowiązującej sumy,

d) na dzieci, które z funduszów państwowych lub prywatnych otrzymują stypendja na opłacenie wpisowego (czesnego), tudzież za dzieci, za które wpisowe (czesne) wpłaciły instytucje prywatne, funkcjonarjusze państwowi otrzymują zapomogi w wysokości oznaczonej powyżej pod lit. b i c.

6. W razie wątpliwości, do jakiego typu dana szkoła należy, oraz czy w danej miejscowości istotnie brak wolnych miejsc w szkołach państwowych, władza powołana do rozstrzygania podania winna odnieść się do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, względnie do Kuratorjum odpowiedniego okręgu szkolnego o wyjaśnienie.

Otrzymana w tej mierze opinja jest miarodajną.

7. Wydatek z tytułu przyznanej zapomogi asygnować należy z zarachowaniem na § 2 poz. 2 b. odnośnych części z działów (rozdziałów) budżetowych.

Podając powyższe Panom do wiadomości i stosowania polecam, aby nie później, niż do dnia 15 lutego 1922 r., nadesłane zostały do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy) wykazy zapomóg, udzielonych w wykonaniu postanowień niniejszego okólnika z wymienieniem:

a) nazwiska i imienia funkcjonarjusza,
b) „ „ ucznia (nicy),
c) szkoły i klasy, do której dziecko uczęszcza,
d) wysokości obowiązującej w danym półroczu opłaty wpisowej,
e) wysokości ulgi wpisowej (zwolnienia),
f) wysokości stypendjum z funduszów państwowych lub prywatnych, względnie sum wpłaconych przez instytucje prywatne,
g) wysokości udzielonej zapomogi,
h) uwag władzy asygnującej.

Warszawa, dnia 9 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
w z. *W. Leśniewski.*

OKÓLNIK № 366

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych w Łucku oraz pp. Wojewodów Poleskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

utworzenia Izby Okręgowej Kontroli Państwowej w Kowlu.

W dniu 1 października r. b. rozpoczęła swą działalność Izba Okręgowa Kontroli z siedzibą w Kowlu, utworzona mocą rozporządzenia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwowej z dn. 20 sierpnia 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 74 poz. 507).

Terytorjalny zakres działania tej Izby rozciąga się na województwa: poleskie i wołyńskie.

Zadaniem Izby Okręgowej Kontroli w Kowlu jest dokonywanie kontroli władz państwowych, położonych w jej okręgu, a podległych Ministerstwom i innym władzom centralnym, na zasadach, wskazanych w ustawie z dn. 3 czerwca 1921 r. o kontroli państwowej (Dz. Ust. Rz. P. № 51 poz. 314).

Odtąd zatem wszelkie podległe Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych urzędy I i II instancji, funkcjonujące na terenie wymienionych województw, będą podlegać kontroli Izby Okręgowej Kontroli w Kowlu.

Do czasu wydania odpowiednich rozporządzeń wykonawczych i instrukcji do ustawy z dn. 3 czerwca 1921 r. kontrola ta będzie urzeczywistniona stosownie do przepisów, zawartych w Tymczasowym Regulaminie Najwyższej Izby Kontroli Państwa i jej organów (Mon. Pol. z 1920 r. № 41 i 42) oraz w Tymczasowej Instrukcji o załatwianiu i zakresie kontroli (Dz. Urz M. R. i D. P. z 1919 r. № 27), z wyłączeniem przepisów o kontroli wstępnej, która mocą powołanej wyżej ustawy z dn. 3 czerwca r. b. została uchylona.

Warszawa, dnia 10 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 367

do pp. Dyrektora Departamentu Leśnictwa, Naczelników Wydziałów Budżetowo-Rachunkowego i Osobowego oraz Naczelnika Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych w Warszawie

w przedmiocie

zaliczenia Spały do III klasy miejscowości dla oznaczenia dodatku drożyźnianego funkcjonarjuszów państwowych.

Pismem z dnia 1 września 1921 r. № 10082/DB Ministerstwo Skarbu wyraziło swą zgodę na wypłacanie funkcjonarjuszom państwowym, zatrud-

nionym w miejscowości Spała, począwszy od dnia 1 września 1921 r. dodatku drożyźnianego według wymiaru dla III-ej klasy miejscowości.

Proszę Panów o wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 10 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 368

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

szybkiego załatwiania pism Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych wpływają niejednokrotnie z Ministerstwa Spraw Zagranicznych pisma w sprawach, poruszanych przez przedstawicieli państw obcych w Rzeczypospolitej Polskiej, a należących do zakresu działania M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. M-stwo Spraw Zagranicznych, nie mogąc spraw tych załatwić samodzielnie, odwleka udzielenia odpowiedzi aż do czasu otrzymania z Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych wiadomości o sposobie załatwienia danej sprawy, bądź też odpowiedniej opinji, czy decyzji.

Wszelka zatem zwłoka w załatwieniu tych spraw przez M-stwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych powoduje zwłokę w otrzymaniu przez przedstawiciela państwa obcego odpowiedzi w sprawie poruszonej, co ujemnie charakteryzowałoby wewnętrzną organizację administracji państwowej polskiej, obniżając przez to autorytet Państwa Polskiego zagranicą i utrudniając Ministerstwu Spraw Zagranicznych jego pracę polityczną.

Zwracając na to uwagę Panów, polecam wszystkie sprawy omawianej kategorji traktować jako b. pilne.

Proszę Panów o specjalną kontrolę nad ścisłem przestrzeganiem niniejszego okólnika.

Warszawa, dnia 10 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 369

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

poddawania rewizji poszczególnych orzeczeń b. rosyjskich komitetów ochrony lasów.

Przy rozpatrywaniu spraw ochrony lasów w Okręgowych Komisjach Ochrony Lasów oraz w Głównej Komisji Ochrony Lasów ustalona została praktyka, oparta na interpretacji dekretu z dnia 18 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów (Dz. Pr. № 8 poz. 117), zgodnie z którą orzeczenia b. rosyjskich komitetów ochrony lasów są uważane za miarodajne i dla obecnych polskich urzędów ochrony lasów. Praktyka ta, w zasadzie zupełnie słuszna, nie może być jednak stosowana bezwzględnie do wszystkich orzeczeń b. władz rosyjskich, a to ze względu na to, że lasy polskie w wielu wypadkach uległy katastrofalnemu zniszczeniu, spowodowanemu przez działania wojenne.

Taki stan lasów zmusza władze polskie do bardzo ostrożnego traktowania orzeczeń b. władz rosyjskich — orzeczeń, wydanych przy stanie lasów częstokroć zupełnie odmiennym od stanu obecnego.

Wobec tego proszę Panów o wydanie odpowiedniego zarządzenia, aby w wypadkach powoływania się stron na orzeczenia b, rosyjskich komitetów ochrony lasów orzeczenia te były uwzględniane tylko o tyle, o ile nie będą one sprzeczne z wynikami badań lasu, przeprowadzonych w każdym wypadku na miejscu przez inspektorów ochrony lasów.

Proszę Panów o baczną kontrolę nad ścisłem przestrzeganiem postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dnia 12 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 370

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży i Łucku

w przedmiocie

organizacji urzędów ochrony lasów na terenie województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 19 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 69 poz. 454) rozciągnięta została na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski wo-

jewództwa białostockiego moc obowiązująca dekretu z dn. 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony łasów (Dz. Pr. № 8 poz. 117).

Jednocześnie uchylone zostało rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dn. 30 października 1919 r. (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich z 1919 r. № 31 poz. 341).

Odtąd zatem organizacja urzędów ochrony lasów w województwach: nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem oraz powiatach: białowieskim, grodzieńskim i wołkowyskim woj. białostockiego opierać się będzie na zasadach, ustalonych w dekrecie z dn. 16 stycznia 1919 r., ze zmianami, wprowadzonemi przez przepisy przechodnie powołanego wyżej rozporządzenia z dn. 19 lipca r. b.

Polecając Panom dokładne zaznajomienie się z treścią wskazanych przepisów, w szczególności zwracam uwagę na to, że w myśl § 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, do czasu mianowania komisarzy ochrony lasów, obowiązki ich spełniać będą nadleśniczowie, wyznaczeni przez okręgowego inspektora ochrony lasów w porozumieniu z właściwym naczelnikiem zarządu okręgowego lasów państwowych. Panowie inspektorowie ochrony lasów w Nowogródku, Brześciu Litewskim, Łucku i Białymstoku winni przeto jak najśpieszniej porozumieć się z Naczelnikami Zarządów okręgowych lasów państwowych co do podziału powierzonych ich pieczy lasów na obwody. Nadzór nad lasami prywatnemi w tych obwodach oraz wykonywanie wszelkich czynności i obowiązków Komisarzy Ochrony Lasów, wymienionych w art. 61 dekretu z dn. 16 stycznia 1919 r., winni sprawować wyznaczeni w tym celu nadleśniczowie stosownie do postanowień instrukcji dla urzędów ochrony lasów, instrukcji dla komisarzy i podkomisarzy ochrony lasów oraz instrukcji w przedmiocie ochrony lasów, wydanych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w dn. 30 czerwca 1919 r. i zawartych w Dzienniku Urzęd. M. R. i D. P. z 1919 r. № 11 z wyłączeniem jednak w instrukcji w przedmiocie ochrony lasów art. od 21 do 63 włącznie, które na terenie województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego zastosowania mieć nie mogą.

Pp. nadleśniczowie winni dołożyć wszelkich starań przy pełnieniu powierzonych im czynności z zakresu ochrony lasów, energicznie zapobiegając niezgodnemu z prawem użytkowaniu lasów i czuwając nad prawidłowem ich zagospodarowaniem.

O dokonanym podziale obszarów leśnych w interesie ich ochrony między nadleśniczych lasów państwowych, a także o możliwie rychłem ukonstytuowaniu zgodnie z §§ 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19 lipca 1921 r. Okręgowych Komisyj Ochrony Lasów, zechcą Panowie zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, wskazując obwody Ochrony Lasów, jakie przypadną dla każdego nadleśniczego, oraz wymieniając osoby (z podaniem ich adresów) wchodzące w skład Okręgowych Komisyj.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 12 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Rolnictwa:
J. Miklaszewski.

OKÓLNIK № 371

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego

w przedmiocie

trybu zawierania kontraktów dzierżawnych.

Wielu dzierżawców majątków państwowych po ekspiracji terminu kontraktu dobrowolnie z majątku nie ustępuje, uzasadniając dalsze korzystanie z dzierżawionego objektu nieotrzymaniem wynagrodzenia za rozmaite nakłady i inwestycje, poczynione przez nich w dzierżawionych majątkach. Urzędy wojewódzkie, skierowując sprawę o eksmisję dzierżawców przez Prokuratorję Generalną na drogę sądową, częstokroć ze sprawą o eksmisję łączą sprawę o odszkodowanie z tytułu niedotrzymania warunków kontraktu, i połączenie to pociąga za sobą konieczność składania i sprawdzania dowodów, co wpływa na przewlekłość przebiegu sprawy sądowej. Należy zatem, kierując powyższe sprawy do Prokuratorji Generalnej, prosić, aby powództwo o eksmisję było wydane przedewszystkiem i osobno od powództwa o zasądzenie szkód i strat.

Jednakże i ten podział likwidacji stosunku do b. dzierżawcy nie daje możności szybkiego przeprowadzenia sprawy o eksmisję, ponieważ sprawa sądowa toczy się w trybie zwykłego postępowania cywilnego i wyrok może zapaść dopiero po przeprowadzeniu rozprawy sądowej. Ażeby sprawom tym nadać szybszy bieg, należy odtąd wszelkie umowy dzierżawne na objekty państwowe zawierać rejentalnie, co da możność kierowania spraw o eksmisję tego rodzaju dzierżawców w myśl art. 161^1 oraz w trybie art. 365^1 Ust. Post. Cyw. w celu otrzymania od sądu dla tych umów klauzuli egzekucyjnej.

Sporządzanie aktu notarjalnego może mieć miejsce dopiero po ostatecznem opracowaniu projektu umowy przez właściwy urząd, na podstawie ustalonych między stronami warunków, po udzieleniu opinji przez Prokuratorję Generalną co do umów, które odbiegają od wzorów — i po uzyskaniu zatwierdzenia projektu umowy, o ile takiego zatwierdzenia umowa wymaga. Do wykonania umowy strony nie mogą przystąpić wcześniej niż po zawarciu jej w formie aktu notarjalnego. W nagłówku projektu umowy, który strona w urzędzie podpisuje, trzeba zamieścić słowa: „Projekt umowy". Prócz tego artykuł 26 schematów, rozesłanych urzędom wojewódzkim przy piśmie z dnia 5 października r. b. № 5429/W. M. R., należy zredagować tak: „Umowa niniejsza zacznie obowiązywać strony po jej zatwierdzeniu przez .... i po zawarciu jej w formie aktu notarjalnego, co winno nastąpić nie później niż w ciągu .... od dnia podpisania projektu. Czas potrzebny na przesłanie korespondencji w tej sprawie, w rachunek powyższego terminu nie wchodzi. O podpisaniu, względnie zatwierdzeniu umowy — dzierżawca winien być niezwłocznie zawiadomiony na piśmie z wezwaniem o przybycie do notarjusza celem sporządzenia aktu. W razie decyzji odmownej, jakoteż w razie, gdyby zatwierdzenie — względnie podpisanie — nie nastąpiło w oznaczonym terminie,

a także w razie niezawarcia aktu notarjalnego, umowa uważana będzie za niedoszłą do skutku.

Koszta aktu notarjalnego ponosi dzierżawca.

Proszę Panów o ścisłe przestrzeganie postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dnia 12 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Dyrektor Departamentu Rolnictwa: *S. Leśniowski.*

OKÓLNIK № 372

do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach i Warszawie

w przedmiocie

zakazu ścinania drzew przydrożnych.

Zwracam uwagę Panów, że rowy przydrożne wraz z trzystopowem pasmem gruntu poza niemi pozostają, w myśl obowiązujących przepisów prawnych, w administracji Zarządu Drogowego Ministerstwa Robót Publicznych, wskutek czego drzew, tworzących na wspomnianych pasmach aleje drogowe, bez wiedzy i zgody urzędów tego Ministerstwa, wycinać nie wolno.

Proszę Panów o podanie niniejszego do wiadomości pp. inspektorów, nadleśniczych oraz o kontrolę nad przestrzeganiem przez nich tego zarządzenia.

Warszawa, dnia 14 listopada 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa *J. Miklaszewski*

Sprostowanie.

W № 12 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z roku 1921 na str. 295 w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 marca 1921 r. do ustawy z 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji (województw) na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy (Dz. Ust. z dn. 19.V. 21 r. № 39. poz. 234)

w § 31 opuszczono w zdaniu ostatniem trzeciego ustępu wyraz „nie" przed wyrazem „należące". Zdanie ostatnie trzeciego ustępu § 31 tego rozporządzenia wobec powyższego brzmi, jak następuje:

„Wydział administracyjny załatwia wszystkie sprawy administracyjno-prawne urzędu wojewódzkiego, nie należące do zakresu działania innych wydziałów oraz sprawy sztuki i kultury".

(Dz. Ust. № 90 z dn. 15.XI 1921 r.).

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 15687

Cena 37 mk.